

Cartea Urantia

<< [Capitolul 78](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 80](#) >>

Capitolul 79

Expansiunea andită în orient

79:0.1 (878.1) ASIA este leagănul rasei umane. Pe o insulă din sud a acestui continent s-a întâmplat să se nască Andon și Fonta; în ținuturile înalte a ceea ce este acum Afghanistanul, descendentul lor Badonan a întemeiat un centru primitiv de cultură care a durat peste jumătate de milion de ani. Aici, în acest cămin oriental al rasei umane, popoarele sangice s-au diferențiat de neamurile andonice, iar Asia a fost primul lor cămin, primul lor teren de vânătoare, primul lor câmp de luptă. Asia de sud-vest a văzut trecând civilizațiile succesive ale dalamatienilor, ale nodiților, ale adamiților și ale andiților; potențialul civilizației moderne s-a răspândit în toată lumea pornind de la aceste regiuni.

1. Andiții Turkestanului

79:1.1 (878.2)

Timp de peste douăzeci și cinci de mii de ani, aproape până în anul 2.000 înainte de erei creștine, andiții au fost preponderenți în inima Eurasiei, cu toate că influența lor se diminua. În ținuturile joase ale Turkestanului, andiții au făcut o întoarcere spre vest în jurul lacurilor interioare către Europa; ei s-au infiltrat și spre est, pornind de la ținuturile înalte ale acestei regiuni. Turkestanul oriental (Sinkiang) și, într-o mai mică măsură, Tibetul, au fost porțile antice prin care aceste popoare ale Mesopotamiei au pătruns în munții care conduceau către ținuturile nordice ale oamenilor galbeni. Infiltrarea andită în India a plecat din platoul Turkestanului spre Punjab, și din pășunile Iranului prin Belucistan. Aceste migrații primitive nu erau nicidecum cuceriri; ele reprezentau mai degrabă curentul continuu al triburilor andite care se infiltrau în India occidentală și în China.

79:1.2 (878.3)

Timp de aproape cincisprezece mii de ani, centre de cultură mixte andite au subzistat în bazinul fluviului Tarim din Sinkiang, și în sud pe platourile Tibetului, unde andiții și andoniții erau foarte amestecați. Valea Tarimului era postul estic cel mai avansat al adevăratei culturi a andiților. Ei și-au pus bazele coloniilor lor și au intrat în relații comerciale pe de o parte în est, cu chinezii progresiști, și pe de altă parte în nord, cu andoniții. În această epocă, regiunea Tarimului era fertilă, iar ploile erau abundente. În est, Gobi era o vastă pășune deschisă, unde crescătorii de turme se transformau treptat în agricultori. Această civilizație a pierit când

vânturile de ploaie și-au schimbat direcția spre sud-est, însă, la vremea ei, ea rivaliza chiar și cu aceea a Mesopotamiei.

79:1.3 (878.4) Către anul 8.000 înaintea erei creștine, ariditatea în ușoară creștere a platourilor înalte ale Asiei centrale a început să îi alunge pe andiți spre fundurile văilor și coastelor maritime. Această secetă nu numai că i-a împins spre văile Nilului, ale Eufratului, ale Indului și ale Fluviului Galben, însă ea a provocat și o nouă dezvoltare a civilizației andite. Comercianții au apărut în mare număr, și au format o nouă clasă de oameni.

79:1.4 (879.1) Când condițiile climaterice le-au făcut vânatul puțin profitabil, andiții migratori n-au urmat cursul evolutiv al raselor antice prin a deveni păstori. Comerțul și viața citadină și-au făcut atunci apariția. Din Egipt, din Mesopotamia și din Turkestan, până la fluviile Chinei și ale Indiei, triburile cele mai civilizate au început să se grupeze în orașele consacrate manufacturii și comerțului. Adonia, situată lângă orașul actual al Askhabadului, a devenit metropola comercială a Asiei centrale. Pe calea uscatului și pe calea apei, comerțul cu pietre, cu metale, cu lemn, precum și olăritul, au fost accelerate.

79:1.5 (879.2) Însă seceta mereu crescândă a provocat treptat marele exod andit din ținuturile din sudul și din estul Mării Caspice. Fluxul migrației spre nord s-a inversat spre sud, iar cavalerii Babilonului au început să invadeze Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Ariditatea în creștere a Asiei centrale a acționat la rândul ei pentru a reduce populația și a o face să fie mai puțin războinică. Când diminuarea ploilor în nord i-a obligat pe andoniții nomazi să se

îndrepte către sud, andiții au pornit din Turkestan într-un formidabil exod. Aceasta a fost pătrunderea finală a așa zișilor arieni în Levant și în India. Ea a marcat apogeul lungii dispersări a descendenților micști ai lui Adam, pe parcursul căreia toate popoarele asiatice și cea mai mare parte a populațiilor insulare ale Pacificului au fost ameliorate, într-o oarecare măsură, de către aceste rase superioare.

79:1.7 (879.4) Astfel, în timp ce se răspândeau pe emisfera orientală, andiții au fost deposezați de pământurile lor natale din Mesopotamia și din Turkestan, căci această vastă deplasare a andoniților către sud a fost aceea care a diminuat prezența adamiților în Asia centrală până într-acolo încât să îi facă să dispară.

79:1.8 (879.5) Însă, chiar și în secolul al douăzecilea după Crist, se găsesc urme de sânge andit printre turanieni și tibetani, după cum o atestă tipurile blonde care se întâlnesc ocazional în aceste regiuni. Analele chineze primitive descriu prezența nomazilor cu păr roșcat în nordul coloniilor pašnice de la Fluviul Galben, și se păstrează încă picturi care reprezintă cu fidelitate prezența ambelor tipuri andit-blond și mongol-brun în bazinul Tarimului de odinioară.

79:1.9 (879.6) Ultima manifestare a geniului militar, acum dispărut, al andiților din Asia centrală a avut loc în anul 1200 al erei creștine când mongolii, sub comanda lui Gingis Han, au început cucerirea părții majore a continentului asiatic. Ca și andiții de odinioară, acești războinici au proclamat existența 'unui singur Dumnezeu în ceruri'. Destrămarea rapidă a imperiului lor a întârziat mult timp raporturile culturale dintre Occident și Orient, și a dăunat mult dezvoltării conceptului monoteist în Asia.

2. Cucerirea Indiei de către Andiți

79:2.1 (879.7) India este singurul loc în care toate rasele Urantiei se găsesc amestecate, invazia andită adăugând ultima linie. Rasele sangice au luat naștere în ținuturile înalte din nord-vestul Indiei. Membrii fiecărei rase, fără excepție, au pătruns, la începutul lor, în subcontinentul Indiei, lăsând în urma lor amestecul de rase cel mai eterogen care a existat vreodată pe Urantia. India antică a acționat ca un bazin de captare pentru rasele care migrau. Baza peninsulei era ceva mai îngustă decât acum, căci o mare parte a deltelor Indului și a Gangelui sunt formate în cursul ultimilor cincizeci de mii de ani.

79:2.2 (879.8) Toate primele amestecuri de rase din India constau dintr-o fuziune a raselor migratoare roșii și galbene cu aborigenii adoniți. Mai târziu, acest grup a fost slăbit de absorbirea celei mai mari porțiuni a populațiilor verzi orientale, acum stinse, precum și a unui mare număr de indivizi ai rasei portocalii; el a fost apoi ușor ameliorat de o acceptare limitată de oameni albaștri, dar a suferit extrem de mult când a asimilat un mare număr de membri ai rasei violete. Dar așa zișii aborigeni ai Indiei nu prea sunt reprezentativi pentru aceste popoare primitive; ei formează mai degrabă liziera cea mai inferioară din sud și din est, care nu a fost niciodată complet absorbită de andiții primitivi și nici de verii lor arieni apăruiți mai târziu.

79:2.3 (880.1)

Către anul 20.000 dinaintea erei creștine, populația occidentală a Indiei s-a impregnat deja cu sânge adamic, și niciodată, în istoria Urantie, nici un alt popor nu a combinat atâtea rase diferite. Însă este un caz nefericit că filiațiile sangice secundare au predominat, și a fost o adevărată calamitate faptul că atât oamenii albaștri cât și cei roșii au fost atât de puțin numeroși în acest creuzet rasial al trecutului îndepărtat; dacă ar fi avut un plus de filiații sangice primare, aceasta ar fi contribuit mult la înălțarea unei civilizații care ar fi putut să fie încă și mai mare. Situația s-a dezvoltat după cum urmează: oamenii roșii s-au distrus unii pe alții în Americi, oamenii albaștri s-au răspândit în Europa, iar primii copii ai lui Adam (precum și partea cea mai mare a descendenților lor) nu prea și-au manifestat dorința să se unească cu popoarele de culoare mai închisă, fie ele din India, din Africa, sau din oricare altă parte.

79:2.4 (880.2)

Către anul 15.000 dinaintea erei creștine, presiunea populației în creștere din tot Turkestanul și din tot Iranul a provocat prima emigrare de mare anvergură a andiților spre India. Timp de peste cincisprezece secole, aceste popoare superioare s-au revărsat înăuntru, prin traversarea ținuturilor înalte ale Belucistanului, răspândindu-se în văile Indului și ale Gangelui, deplasându-se lent înspre sudul Decanului. Această presiune andită dinspre nord-vest a alungat multe dintre neamurile inferioare din sud și din est în Birmania și în China de sud, dar nu suficient pentru a salva invadatorii de o anihilare rasială.

79:2.5 (880.3)

India nu a reușit să își instituie hegemonia asupra Eurasiei, iar eșecul ei a fost în mare măsură o chestiune de

topografie. Presiunea populațiilor care veneau din nord nu a făcut decât să înghesuie majoritatea locuitorilor spre sud, ceea ce a suprapopulat teritoriile din ce în ce mai strâmte ale Decanului, înconjurat din toate părțile de mare. Dacă ar fi avut pământuri vecine care să le ofere loc de emigrare, popoarele inferioare ar fi fost expulzate în toate direcțiile, iar neamurile superioare ar fi întemeiat o civilizație mai evoluată.

79:2.6 (880.4) De fapt, cuceritorii andiți primitivi au făcut o încercare disperată pentru a-și păstra identitatea și pentru a stăvili marea înghițirii rasiale prin stabilirea de restricții rigide cu privire la căsătoriile mixte. Cu toate astea, către anul 10.000 înaintea erei creștine, andiții erau deja absorbiți, dar masa întreagă a populației fusese considerabil ameliorată de această absorbire.

79:2.7 (880.5) Amestecurile de rase sunt totdeauna avantajoase, în sensul că ele favorizează varietatea de talente culturale și contribuie la progresul civilizației, însă, dacă elementele inferioare ale neamurilor rasiale predomină, reușita nu durează mult timp. Nu se poate păstra o cultură poliglotă decât dacă filiațiile superioare se reproduc cu o marjă de siguranță suficientă în raport cu cele inferioare. Dacă inferiorii se reproduc fără restricție, în timp ce superiorii își limitează progenitura, aceasta conduce infailibil la sinuciderea civilizației culturale.

79:2.8 (880.6) Dacă cuceritorii andiți ar fi fost de trei ori mai numeroși decât au fost în realitate, sau dacă ar fi alungat sau ar fi nimicit treimea mai puțin dezirabilă a locuitorilor amestecați din portocaliu, din verde și din indigo, India ar fi devenit unul din polii conducători

mondiali ai civilizației culturale; ea ar fi atras atunci o parte mai mare a valurilor de emigrare mesopotamiene ulterioare, care s-au revărsat în Turkestan și s-au îndreptat de acolo spre Europa prin nord.

3. India Dravidiană

79:3.1 (881.1) Amestecarea cuceritorilor andiți ai Indiei cu indigenii a produs în cele din urmă popoarele mixte numite dravidiene. Primii dravidieni, care erau mai puri, posedau o pricepere în realizările culturale, dar această calitate a slăbit continuu pe măsură ca ereditatea lor andită s-a atenuat progresiv. Iar acest fapt este cel care a condamnat civilizația indiană în curs de naștere, cu aproape doisprezece mii de ani în urmă; dar infuzia de sânge al lui Adam, chiar și în mică cantitate, a provocat o accelerare notabilă a dezvoltării sociale. Această rasă compusă a produs imediat civilizația care conținea indivizii cei mai înzestrați din câți mai existau atunci pe pământ.

79:3.2 (881.2) Nu cu mult după cucerirea Indiei, andiții dravidieni și-au pierdut contactele lor rasiale și culturale cu Mesopotamia, dar legăturile au fost restabilite prin deschiderea ulterioară a liniilor maritime și a rutelor caravanelor. Pe durata ultimelor zece milenii, India nu a pierdut niciodată în întregime contactul în vest cu

Mesopotamia și în est cu China, cu toate că barierele muntoase au favorizat foarte mult relațiile cu Occidentul.

79:3.3 (881.3) Cultura superioară și tendințele religioase ale popoarelor Indiei datează din primele timpuri ale dominației dravidiene; ele se datorează în parte unui mare număr de preoți sethiți care au pătruns în India, atât în cursul primelor invazii andite cât și în timpul invaziilor ariene ulterioare. Firul conducător al monoteismului care traversează istoria religioasă a Indiei pleacă deci de la învățăturile adamiților din cea de-a doua grădină.

79:3.4 (881.4) Încă din anul 16.000 înaintea erei creștine, o companie de o sută de preoți sethiți a pătruns în India, și aproape că a reușit să cucerească din punct de vedere religios jumătatea occidentală a acestui popor poliglot, dar religia lor nu s-a menținut. În intervalul a cinci mii de ani, doctrina lor asupra Trinității Paradisului degenerase, devenind simbolul triunic al zeului focului.

79:3.5 (881.5) Cu toate acestea, timp de peste șapte mii de ani, până la sfârșitul migrațiilor andite, statutul religios al locuitorilor Indiei a fost cu mult deasupra celui al restului pământului. În această epocă, India promitea să producă civilizația culturală, religioasă, filozofică și comercială cea mai avansată din lume. Dacă andiții nu ar fi fost complet înghițiți de popoarele din sud, probabil că acest țel s-ar fi realizat.

79:3.6 (881.6) Centrele dravidiene de cultură erau situate în văile fluviilor, în principal în cea a Indului și a Gangelui, și în Decan, de-a lungul celor trei mari fluvii care curgeau prin Strâmtoarele Orientale

spre mare. Coloniile lor, de-a lungul coastei maritime a Strâmtorilor Occidentale, și-au datorat importanța relațiilor pe calea mării cu Sumeria.

79:3.7 (881.7) Dravidienii au fost printre primele popoare care aveau să construiască orașe și să se lanseze, la o scară mare, în afaceri de import și de export, atât pe cale terestră cât și pe cale maritimă. Încă din anul 7.000 înaintea erei creștine, importante caravane de cămile făceau regulat călătoria spre îndepărtata Mesopotamie. Vapoarele dravidiene avansau de-a lungul coastei traversând Marea Arabică până la porturile sumeriene din Golful Persic, și se aventurau pe apele Golfului Bengalului până în India orientală. Marinarii și negustorii au importat un alfabet, precum și arta scrierii.

79:3.8 (881.8) Aceste relații comerciale au contribuit în mare măsură la diversificarea încă și mai pronunțată a unei culturi deja cosmopolite, și au provocat foarte devreme apariția numeroaselor rafinamente, și chiar a obiectelor de lux ale vieții citadine. Când arienii, apăruiți mai târziu, au intrat în India, ei nu au recunoscut, în dravidieni, pe neamurile lor andite absorbite de rasele sangice, însă au găsit o civilizație bine dezvoltată. În ciuda limitărilor biologice, dravidienii au întemeiat o civilizație superioară, care a fost în mare măsură propagată în toată India, și care a supraviețuit în Decan până în timpurile moderne.

4. Invazia Indiei de către Arieni

79:4.1 (882.1) A doua pătrundere andită în India a fost invazia arienilor; ea s-a extins pe o perioadă de aproape cinci sute de ani, la jumătatea celui de-al treilea mileniu dinaintea lui Crist. Această migrație a marcat exodul final al andiților în afara căminului lor din Turkestan.

79:4.2 (882.2) Primele centre ariene erau împrăștiate pe jumătatea nordică a Indiei, mai ales în nord-est. Acești invadatori nu au terminat niciodată cucerirea țării, iar neglijența le-a cauzat ulterior pieirea. Minoritatea lor numerică i-a făcut vulnerabili absorbirii de către dravidienii din sud, care au invadat mai târziu toată peninsula, cu excepția provinciilor himalayene.

79:4.3 (882.3) Arienii nu au exercitat decât o foarte slabă acțiune rasială în India, dar nu și în provinciile din nord. În Decan, influența lor a fost mai degrabă culturală și religioasă decât rasială. Persistența mai prelungită de sânge așa zis arian în India de nord nu se datorează numai prezenței arienilor în număr mai mare în aceste regiuni, ci și faptului că ei au fost reîntăriți ulterior de alți cuceritori, comercianți și misionari. Până la primul secol de dinainte de Crist, a fost o infiltrare continuă de sânge arian în Punjab, ultimul influx care însoțea campaniile militare ale elenilor.

79:4.4 (882.4) În câmpia Gangelui, arienii și dravidienii au sfârșit prin a se contopi și au zămislit o înaltă cultură; acest centru a fost ulterior întărit de aporturile din nord-est care veneau din China.

79:4.5 (882.5) În India, numeroase tipuri de organizații sociale au înflorit din când în când, mergând de la sistemele semi-democratice ale arienilor până la formele despotice și monarhice de guvernare.

Dar trăsătura cea mai caracteristică a societății a fost persistența marilor caste sociale instituite de arieni, în efortul lor de a-și perpetua identitatea rasială. Acest sistem minuțios de caste a fost păstrat până în zilele noastre.

79:4.6 (882.6) Dintre cele patru mari caste, toate, în afară de prima, au fost stabilite într-un efort inutil de a împiedica amalgamarea rasială a cuceritorilor arieni cu supușii lor inferiori. Însă casta majoră, aceea de preoți-învățători, provenea de la sethiți. Brahmanii secolului al douăzecilea al erei creștine sunt descendenții culturali, în linie directă, ai preoților celei de-a doua grădini, cu toate că învățăturile lor se deosebeau considerabil de cele ale iluștrilor lor predecesori.

79:4.7 (882.7) Când arienii au pătruns în India, au adus cu ei conceptele lor asupra Deității, așa cum fuseseră păstrate în ceea ce s-a mai rămas din tradițiile religiei celei de-a doua grădini. Dar preoții brahmani nu au fost niciodată capabili de a rezista forței vii păgâne stabilite prin contactul brusc cu religiile inferioare ale Decanului după dispariția rasială a arienilor. Marea majoritate a populației a căzut deci în sclavia superstițiilor înrobitoare ale religiilor inferioare. Așadar, India nu a reușit să producă înalta civilizație pe care timpurile cele mai îndepărtate o lăsaseră să se întrevadă.

79:4.8 (882.8) Trezirea spirituală a celui de-al șaselea secol de dinainte de Crist nu a persistat în India; ea s-a stins treptat chiar înainte de invazia musulmană. Cu toate acestea, se poate ca într-o bună zi să se ivească un Gautama și mai mare, pentru a conduce India în căutarea Dumnezeuului Viu. Atunci lumea va observa rodirea potențialului

cultural al unui popor înzestrat rămas mult timp inert sub influența amortitoare a unei viziuni spirituale neprogresiste.

79:4.9 (883.1) Cultura are un fundament solid în baza biologică, dar castele singure nu puteau perpetua cultura ariană, căci religia, adevărata religie, este sursa indispensabilă de energie superioară care îndeamnă oamenii la stabilirea unei civilizații superioare, fondată pe fraternitatea umană.

5. Oamenii roșii și oamenii galbeni

79:5.1 (883.2) În timp ce istoria Indiei este aceea a cuceririi ei de către andiți și a absorbirii lor finale de către popoarele evolutive mai vechi, istoria Asiei orientale este, într-un mod mai special, aceea a sangicilor primari și, în particular, aceea a oamenilor roșii și a oamenilor galbeni. Aceste două rase au scăpat în mare măsură de amestecul cu filiația umilă a Neanderthalului, care i-a întârziat atât de mult pe oamenii albaștri din Europa, păstrând astfel potențialul superior de tip sangic primar.

79:5.2 (883.3) Oamenii Neanderthalului erau răspândiți pe toată lărgimea Eurasiei, dar aripa lor orientală era cea mai contaminată de filiațiile animale degradate. Aceste tipuri subumane au fost împinse iarăși către sud de către al cincilea ghețar, aceeași calotă glaciară care a blocat atât de mult timp migrarea sangicilor spre Asia orientală. Când oamenii roșii s-au îndreptat către nord-est înconjurând ținuturile înalte ale Indiei, ei au găsit Asia de nord-est scăpată de

aceste tipuri subumane. Filiațiile inferioare ale Neanderthalului au fost distruse sau izgonite de pe continent de triburile galbene care au emigrat ulterior, dar oamenii roșii au domnit suprem în Asia orientală timp de aproape o sută de mii de ani înainte de sosirea triburilor galbene.

79:5.3 (883.4) În urmă cu peste trei sute de mii de ani , masa principală de oameni galbeni intra în China venind din sud, prin migrare, de-a lungul coastei maritime. În fiecare mileniu, ei pătrundeau din ce în ce mai adânc în interiorul ținuturilor, însă ei nu au stabilit nici un contact cu frații lor tibetani migratori decât într-o epoci relativ recente.

79:5.4 (883.5) Presiunea unei populații în creștere a determinat rasa galbenă, care se deplasa spre nord, să pătrundă în terenurile de vânătoare ale oamenilor roșii. Această încălcare, dublată de un antagonism rasial natural, a dus la ostilități în creștere, și astfel a început lupta crucială pentru stăpânirea terenurilor fertile ale îndepărtatei Asie.

79:5.5 (883.6) Povestea acestei bătălii milenare dintre rasa galbenă și cea roșie este o epopee a istoriei Urantiei. Timp de peste două sute de mii de ani, aceste două rase superioare au purtat un război înverșunat și neîntrerupt. În cursul primelor bătălii, oamenii roșii au avut, în general, avantajul de partea lor; expedițiile lor au făcut ravagii printre coloniile galbene. Însă oamenii galbeni erau elevi iscusiți în arta războiului și manifestau de timpuriu multă pricepere în conviețuirea în pace cu compatrioții lor. Chinezii au fost primii care aveau să înțeleagă că forța lor era în uniune. Triburile roșii au

continuat să se bată între ele, și au început în curând să sufere înfrângeri repetate din partea implacabililor agresori chinezi, care își urmau marșul lor neabătut către nord.

79:5.6 (883.7) Acum o sută de mii de ani, triburile decimate ale rasei roșii se luptau cu spatele la zidul ultimului ghețar în retragere. Încă de când s-a ivit posibilitatea de a trece spre est prin istmul Bering, aceste triburi nu au întârziat să părăsească malurile neospitaliere ale continentului asiatic. Acum sunt 85.000 de ani de când ultimii oameni roșii de rasă pură sunt plecați din Asia, dar lunga lor luptă a lăsat amprenta ei genetică asupra rasei galbene victorioase. Chinezii din nord, precum și siberienii andoniți, au asimilat multe din elementele neamurilor roșii, și au avut foarte mult de câștigat.

79:5.7 (884.1) Indienii Americii de Nord nu au intrat niciodată în contact nici măcar cu descendenții andiți ai lui Adam și ai Evei, căci ei fuseseră deposezați de pământurile lor natale din Asia cu circa cincizeci de mii de ani înainte de sosirea lui Adam. În cursul epocii migrațiilor andite, filiațiile roșii pure s-au răspândit pe suprafața Americii de Nord sub forma triburilor nomade, a vânătorilor care practicau și agricultura într-o oarecare măsură. Aceste rase și grupuri culturale au rămas aproape complet izolate de restul lumii, de la sosirea lor în Americi până la sfârșitul primului mileniu al erei creștine, când au fost descoperite de rasele albe din Europa. Până în vremea aceea, triburile nordice de oameni roșii nu văzuseră niciodată oameni de culoare mai apropiată de alb decât erau eschimoșii.

79:5.8 (884.2)

Rasa galbenă și rasa roșie sunt singurele care au atins un înalt grad de civilizație independent de influența andiților. Cel mai vechi centru de cultură al amerindienilor a fost acel al lui Onamonalonton în California, dar, în anul 35.000 înaintea erei creștine, el era dispărut de mult timp. În Mexic, în America centrală și în munții Americii de Sud, civilizațiile mai târzii și mai durabile au fost întemeiate de o rasă de predominanță roșie, care conținea însă un amestec considerabil de oameni galbeni, roșii și albaștri.

79:5.9 (884.3)

Aceste civilizații au fost produsele evolutive ale sangicilor, cu toate că un slab aport de sânge andit a ajuns și în Peru. Cu excepția eschimoșilor din America de Nord și a unor andiți polinezieni din America de Sud, popoarele din emisfera occidentală nu au avut nici un contact cu restul lumii până la sfârșitul primului mileniu al erei creștine. În planul original al Melchizedekilor pentru ameliorarea raselor Urantie, fusese prevăzut ca un milion de descendenți în linie directă din Adam să se ducă în Americi pentru a înnobila rasa roșie.

6. Zorii civilizației Chineze

79:6.1 (884.4)

La câțva timp după alungarea oamenilor roșii în America de Nord, chinezii în expansiune i-au alungat pe andoniți din văile fluviale ale Asiei orientale, împingându-i spre nord, în Siberia, și spre vest, în Turkestan, unde au intrat curând în contact cu cultura superioară a andiților.

79:6.2 (884.5) În Birmania și în peninsula Indochinei, culturile Indiei și ale Chinei s-au amestecat și au dat naștere civilizațiilor succesive ale acestor regiuni. Rasa verde dispărută a persistat aici într-o mai mare proporție decât oriunde altundeva în lume.

79:6.3 (884.6) Multe rase diferite locuiau pe insulele Pacificului. În general, insulele din sud, care erau pe atunci mai mari, erau ocupate de neamuri având un mare procentaj de sânge verde și indigo. Insulele din nord au fost stăpânite de andoniți și, mai târziu, de rase care conțineau o mare proporție de viță galbenă și roșie. Strămoșii poporului japonez nu au fost izgoniți de pe continentul Asiatic înainte de anul 12.000 înaintea erei creștine; ei au fost alungați de o puternică presiune din partea triburilor chineze nordice, care coborau spre sud de-a lungul coastei. Exodul lor final nu a rezultat atât din presiunea populației, cât din inițiativa unui șef, pe care ei au sfârșit prin a-l considera un personaj divin.

79:6.4 (885.1) Ca și popoarele Indiei și ale Levantului, triburile victorioase ale rasei galbene și-au stabilit primele lor centre de-a lungul mării și în susul fluviilor. Coloniile de coastă au avut după aceea dificultăți cu traiul, căci inundațiile în creștere și albia schimbătoare a fluviilor au făcut de nelocuit orașele pământurilor joase.

79:6.5 (885.2) Acum douăzeci de mii de ani, strămoșii chinezilor construiseră o duzină de mari centre de învățământ și de cultură primitive, îndeosebi de-a lungul Fluviului Galben și al Fluviului Yang-Tse. Aceste centre au fost curând reîntărite de un curent constant de popoare mixte superioare care veneau din Sinkiang și

din Tibet. Emigranții din Tibet spre valea fluviului Yang-Tse nu au fost tot atât de numeroși ca în nord, iar centrele tibetane nu erau tot atât de avansate ca cele din bazinul Tarim, dar ambele mișcări au adus o anumită doză de sânge andit spre est în coloniile fluviale.

79:6.6 (885.3) Superioritatea străvechii rase galbene se datora următorilor patru mari factori:

79:6.7 (885.4) 1. *Factorul genetic.* Spre deosebire de rudele lor de culoare albastră din Europa, rasa galbenă și cea roșie scăpaseră amândouă, într-o mare măsură, de amestecul cu liniile umane degradate. Chinezii din nord, deja întăriți de micile aporturi ale filiațiilor superioare roșii și andonice, au devenit curând beneficiarii unui aflax considerabil de sânge andit. Chinezii din sud nu au fost tot atât de favorizați în această privință. Ei suferiseră mult timp din cauza absorbirii prea multora dintre elementele rasei verzi, și mai târziu au fost slăbiți și de infiltrarea de mulțimi de neamuri inferioare izgonite din India de invazia dravidiano-andită. Există astăzi, în China, o deosebire clară între rasele din nord și cele din sud.

79:6.8 (885.5) 2. *Factorul social.* Rasa galbenă a aflat de timpuriu de valoarea păcii dintre compatrioți. Caracterul ei pacific i-a permis să își mărească populația până într-acolo încât să asigure răspândirea civilizației ei printre milioane de indivizi. Între anul 25.000 și 5.000 înaintea erei creștine, masa de oameni cea mai înalt civilizată a Urantiei se găsea în centrul și în nordul Chinei. Oamenii galbeni au

fost primii care aveau să realizeze o solidaritate rasială - primii care aveau să atingă o civilizație culturală, socială și politică la scară mare.

79:6.9 (885.6) Chinezii anului 15.000 dinaintea erei creștine erau militariști agresivi; ei nu fuseseră slăbiți de un respect excesiv pentru trecut; ei formau un corp compact de mai puțin de douăsprezece milioane de oameni care vorbeau toți aceeași limbă. În cursul acestei perioade, ei au clădit o adevărată națiune, mult mai unită și mai omogenă decât uniunile lor politice din timpurile istorice.

79:6.10 (885.7) 3. *Factorul spiritual.* Pe parcursul erei migrațiilor andite, chinezii se numărau printre popoarele cele mai spirituale ale pământului. Îndelungata lor aderare la cultul Adevărului Unic proclamat de Singlangton i-a menținut în avangarda celei mai mari părți a celorlalte rase. Impulsul unei religii progresive și avansate este adesea un factor decisiv al dezvoltării culturale. În timp ce India lăncezea, China își făcea drum înainte sub tonicul însuflețitor al unei religii al cărei adevăr era păstrat cu sfințenie ca Deitate supremă.

79:6.11 (885.8) Această adorare a adevărului a stimulat căutarea și explorarea neînfricată a legilor naturii și a potențialului umanității. Chiar și acum șase mii de ani, chinezii studiau mereu cu ardoare, și își urmau cu dinamism căutarea lor după adevăr.

79:6.12 (885.9) 4. *Factorul geografic.* China este protejată la vest de munți și la est de Oceanul Pacific. Numai la nord era deschisă atacurilor; or, de la epoca oamenilor roșii până la sosirea descendenților ulteriori ai andiților, nordul Chinei nu a fost niciodată ocupat de nici o rasă agresivă.

79:6.13 (886.1) Fără barierele muntoase și fără declinul ulterior al culturii ei spirituale, rasa galbenă ar fi atras indubitabil către ea partea majoră a andiților care emigrau din Turkestan, și ar fi dominat incontestabil, cu rapiditate, civilizația lumii.

7. Andiții pătrund în China

79:7.1 (886.2) Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, andiții, într-un număr considerabil, traversau trecătoarea Ti Tao și se răspândeau în valea superioară a Fluviului Galben printre coloniile chineze din Kansou. În curând, ei au pătruns la est în Honan, unde se găseau coloniile cele mai progresive. Această infiltrare care venea din vest era cam pe jumătate andonită și pe jumătate andită.

79:7.2 (886.3) Centrele nordice de cultură, de-a lungul Fluviului Galben, fuseseră totdeauna mai progresive decât centrele sudice de pe Yang-Tse. În câteva mii de ani, după sosirea oamenilor superiori, chiar și puțin numeroși, coloniile Fluviului Galben se distanțaseră de satele Yang-Tseului. În raport cu frații lor din sud, ele atinseseră o poziție culturală avansată, pe care au conservat-o mereu de atunci.

79:7.3 (886.4) Andiții erau în număr relativ restrâns, iar cultura lor nu era atât de superioară, însă amalgamarea cu ei a produs o filiație cu . Chinezii din nord au primit exact atâta sânge andit cât pentru a aprinde curiozitatea exploratoare febrilă atât de caracteristică a

raselor albe nordice. Acest influx mai limitat de ereditate andită a adus mai puține necazuri stabilității înăscute a tipului sangic.

79:7.4 (886.5) Valurile ulterioare de andiți au adus cu ele anumite progrese culturale ale Mesopotamiei; aceasta este adevărat în special pentru ultimele valuri ale emigrației care venea din vest. Ele au ameliorat foarte mult practicile economice și educative ale chinezilor din nord. Influența lor asupra culturii religioase a rasei galbene a fost efemeră, dar descendenții lor au contribuit mult la o trezire spirituală ulterioară. Cu toate acestea, tradițiile frumuseții Edenului și a Dalamatiei au influențat tradițiile chineze; legendele chineze primitive situează 'tărâmul zeilor' în occident.

79:7.5 (886.6) Poporul chinez n-a început să construiască orașe și să se lanseze în manufactură decât după anul 10.000 dinaintea erei creștine, ca urmare a schimbărilor climatice din Turkestan și a sosirii ultimilor imigranți andiți. Infuzia din acest sânge nou nu s-a realizat atât în scopul de a adăuga mai mult la civilizația oamenilor galbeni, cât pentru a stimula o nouă și rapidă dezvoltare a tendințelor latente ale filiațiilor chineze superioare. De la Honan până la Shansi, potențialele unei civilizații avansate au ajuns la maturitate. Prelucrarea metalelor, precum și toate artele și manufacturile, datează din acea epocă.

79:7.6 (886.7) Similitudinile dintre anumite metode ale chinezilor și ale mesopotamienilor primitivi pentru calcularea timpului, pentru astronomia și administrarea guvernamentală s-au datorat relațiilor comerciale dintre aceste două centre mult îndepărtate. Chiar și pe vremea sumerienilor, negustorii chinezi călătoreau pe drumurile

terestre care traversau Turkestanul, pentru a ajunge până în Mesopotamia. Aceste schimburi nu au fost unilaterale - valea Eufratului a beneficiat considerabil, la fel ca și popoarele din câmpia Gangelui. Dar schimbările de climat și invaziile nomade, în al treilea mileniu dinaintea erei creștine, au redus considerabil volumul comerțului care mergea pe urmele caravanelor Asiei centrale.

8. Următoarea civilizație Chineză

79:8.1 (887.1) În timp ce oamenii roșii sufereau din pricina purtării prea multor războaie, nu e cu totul greșit a spune că dezvoltarea structurală a Statului printre chinezi a fost întârziată de amploarea cuceririi Asiei de către ei. Ei aveau un mare potențial de solidaritate rasială, care nu a reușit să se dezvolte, deoarece îi lipsea stimulentele continuu pe care îl reprezenta pericolul mereu prezent al unei agresiuni venite din exterior.

79:8.2 (887.2) Odată cu înfăptuirea cuceririi Asiei orientale, anticul Stat militar se dezintegra progresiv, iar războaiele trecutului au fost uitate. Din bătălia epică împotriva rasei roșii nu au persistat decât tradițiile nedesluite ale unei lupte antice contra poporului de arcași. Chinezii s-au orientat devreme către agricultură, ceea ce le-a sporit tendințele pacifiste; în același timp, raportul oameni-sol era mult inferior celui normal pentru o regiune agricolă, ceea ce a contribuit la viața din ce în ce mai pașnică a țării.

79:8.3 (887.3) Conștiința înfăptuirilor trecute (întrucâtva diminuate în prezent), conservatorismul unui popor în marea sa majoritate agricol, precum și o viață de familie bine dezvoltată, au dat naștere unei venerări a strămoșilor, care a culminat în obiceiul de a-i onora pe oamenii trecutului până într-acolo încât să frizeze adorarea. Un comportament foarte asemănător a prevalat printre rasele albe ale Europei timp de vreo cinci sute de ani după dezmembrarea civilizației greco-romane.

79:8.4 (887.4) Credința și cultul 'Adevărului Unic' așa cum erau date ca învățătură de Singlangton nu au dispărut niciodată complet; însă, odată cu trecerea timpului, căutarea adevărurilor noi și superioare a fost dominată de o tendință crescândă de a venera starea de lucruri deja stabilită. Geniul rasei galbene s-a abătut lent de la căutarea necunoscutului la păstrarea cunoscutului. Aceasta este rațiunea pentru care civilizația care progresase cel mai rapid din lume a ajuns să stagneze.

79:8.5 (887.5) Între anul 4.000 și anul 500 dinaintea erei creștine, reunificarea politică a rasei galbene a fost încheiată, dar uniunea culturală a centrului Yang-Tseului și a Fluviului Galben fusese deja efectuată mai înainte. Această reunificare politică a grupurilor tribale mai târzii nu a fost lipsită de conflicte, dar stima populară pentru război a rămas redusă. Cultul strămoșilor, înmulțirea dialectelor și absența înrolării pentru acțiunile militare, timp de mii și mii de ani, îi făcuseră pe acești oameni extrem de pașnici.

79:8.6 (887.6) Deși rasa galbenă a eșuat în promisiunile ei de a dezvolta rapid un Stat evoluat, ea a avansat progresiv în realizarea artelor

civilizației, în special în domeniul agriculturii și al horticulturii. Problemele hidraulice cu care se confruntau agricultorii din Shansi și din Honan impuneau o cooperare colectivă pentru a fi rezolvate. Dificultățile de irigație și de conservare a solului au contribuit în mare măsură la dezvoltarea interdependenței, cu promovarea corespunzătoare a păcii printre grupurile de fermieri.

79:8.7 (887.7) Dezvoltările scrierii, precum și punerea la punct a școlilor, au contribuit curând la difuzarea cunoștințelor la o scară până atunci neegalată. Dar natura stânjenitoare a sistemului de scriere ideografică a limitat numărul claselor instruite, cu toate că tiparul a apărut devreme. Mai presus de toate, procesul de nivelare socială și de dezvoltare dogmatică religio-filozofică a continuat în pas grăbit. Dezvoltarea religioasă a venerării strămoșilor s-a complicat și mai mult, printr-un val de superstiții, care implicau adorarea naturii, însă vestigiile unui veritabil concept de Dumnezeu au rămas păstrate în cultul imperial al lui Shang-Ti.

79:8.8 (888.1) Marea slăbiciune a venerării strămoșilor este aceea că ea încurajează o filozofie orientată spre trecut. Oricât de înțeleaptă ar putea fi spicuirea înțelepciunii din trecut, e o nebunie să se privească trecutul ca pe o sursă exclusivă a adevărului. Adevărul este relativ și se amplifică; el *trăiește* mereu în prezent, ajungând la noi expresii în fiecare generație de oameni - și chiar în fiecare viață umană.

79:8.9 (888.2) Marea forță a venerării strămoșilor este valoarea pe care această atitudine o atribuie familiei. Stabilitatea și persistența uimitoare ale culturii chineze sunt o consecință a rolului major acordat familiei, căci civilizația depinde direct de funcționarea

eficientă a familiei. În China, familia a atins o importanță socială, și chiar o semnificație religioasă, de care s-au apropiat și alte câteva popoare.

79:8.10 (888.3) Devotamentul filial și loialitatea familială, pretinse de cultul în creștere al strămoșilor, a asigurat stabilirea relațiilor familiale superioare și a grupurilor familiale durabile, care împreună au facilitat dezvoltarea factorilor următori în păstrarea civilizației:

79:8.11 (888.4) 1. Conservarea bunurilor și a bogăției.

79:8.12 (888.5) 2. Punerea în comun a experienței mai multor generații.

79:8.13 (888.6) 3. Educarea eficientă a copiilor în artele și în științele trecutului.

79:8.14 (888.7) 4. Dezvoltarea unui puternic simț al datoriei, înălțarea moralității și creșterea sensibilității etice.

79:8.15 (888.8) Perioada formatoare a civilizației chineze, debutând cu sosirea andiților, se întinde până la marea deșteptare etică, morală, și semi-religioasă, a celui de-al șaselea secol înainte de Crist. Și tradiția chineză păstrează istoria vagă a trecutului lor evolutiv; tranziția de la familia matriarhală la familia patriarhală, stabilirea agriculturii, dezvoltarea arhitecturii, instaurarea industriei - toate acestea sunt prezentate succesiv. Mai mult decât orice altă relatare asemănătoare, această istorie prezintă, cu cea mai mare precizie, imaginea magnificei ascensiuni a unui popor superior, pornind de la nivelul barbariei. În cursul acestor vremuri, chinezii au trecut de la o societate agricolă primitivă la un organizare socială superioară, înglobând urbanizarea, manufactura, prelucrarea metalelor,

schimburile comerciale, un guvern, scrierea, matematica, artele, științele și tiparul.

79:8.16 (888.9) Așa a persistat peste secole această civilizație antică a rasei galbene. Sunt aproape patruzeci de mii de ani de când s-au făcut primele progrese importante în cultura chineză. Cu toate că au existat numeroase recesiuni, civilizația fiilor Hanului este cel mai aproape de a prezenta o imagine neîntreruptă de progres continuu, până în epoca secolului al douăzecilea al erei creștine. Rasele albe au avut o dezvoltare mecanică și religioasă de ordin elevat, dar ele nu i-au depășit niciodată pe chinezi în loialitatea familială, în etica colectivă, și nici în moralitatea personală.

79:8.17 (888.10) Această cultură străveche a contribuit mult la fericirea oamenilor. Milioane de ființe umane au trăit și au murit, binecuvântate de aceste înfăptuiri. Vreme de secole, această mare civilizație s-a odihnit pe laurii trecutului, însă astăzi ea se deșteaptă pentru a reconsidera țelurile transcendente ale existenței umane și a relua lupta continuă pentru un progres fără sfârșit.

79:8.18 (888.11) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]